

σοῦτον ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ αἵματος καὶ σαρκὸς ἀνθρωπίνης! Δέκα καὶ ἑκατοντακισχίλιοι λέγονται οἱ φονεθέντες Ἰουδαῖοι ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ, ἐπτὰ δὲ καὶ ἑννεήκοντακισχίλιοι οἱ πωληθέντες, οἵτινες ὁμῶς δυσκόλως ἠγοράζοντο.

Ἐκ τῶν τοῦ Fleury.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΖΕΡΒΟΣ.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΟΥΝΙΟΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε φυλλ. ΙΑ΄.)

— Ἀκούσατε, φίλοι, τί λέγει ὁ Πausanias περὶ Σουνίου. «Τῆς Ἠπείρου τῆς Ἑλληνικῆς κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς καὶ λιμὴν τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουκιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἁκράς.»

— Τόσα μόνον ὁ Pausanias, Ἀγγελε, λέγει; τί δυστύχημα νὰ μὴ ἔχωμεν ἄλλας περιγραφὰς τοῦ Σουνίου.

— Ἀληθῶς δυστύχημα, καθόσον ἦτο ἐποχὴ πολλὰ νὰ διδαχθῶμεν.

— Τώρα ἂς παύσουν μέχρις ἐδῶ ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἱστορία· τὸ σπῆλαιόν μας εἶναι ποιητικόν, λέγει ὁ Διονύσιος, ἐπομένως πρέπει νὰ ἀναγνώσωμεν καὶ ποιητὴν τινά· ἐγὼ θὰ σοῦ μεταφράσω ἥδη σειρὰς τινὰς ἐκ τοῦ Ὀσικνοῦ, χάριν ποικιλίας. Ἀκούσατε!..

Ἄλλ' ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ ποιητοῦ, μολονότι ἡ γλῶσσά του φαίνεται ἔντονος, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀκούσωμεν εὐκρινῶς τὴν μετάφρασίν του.

Ἦδη σιγὴ ἐπικρατεῖ παρὰ πᾶσι· σκέπτονται, ἢ θαυμάζουν; ἀπολαμβάνουν ἢ πάσχουν; Μετ' ὀλίγης ὥρας σιωπῆς, τοῖς παρατίθεται τὸ πρόγευμα ὑπὸ τοῦ λεμ-

βούχου, χρέη μαγείρου ἥδη ἀναλαβόντος· συνίσταται δὲ ἐκ δύο ὀρνίθων πλησίον αὐτῶν ὀψιθέτων, ὀλίγου τυροῦ καὶ τινῶν ἄλλων καρυκευμάτων. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν παρέρχεται ἀνευ τῶν λογοπαγνίων τῶν συνήθων παρὰ τοῖς διασκεδάζουσι νέοις· ὠθησιν εἰς ταῦτα δίδει ὁ Διονύσιος, ὅστις νέος καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ φαίνεται πολὺ τοὺς νέους, μεθ' ὧν ἐν εὐθυμίᾳ διατελῶν οἰστρολατεῖται.

Ἦδη καὶ οἱ τρεῖς ἀναγινώσκουσιν ἕκαστος ἰδίᾳ· ὁ δὲ ναύτης καταγίνεται εἰς τὰ περὶ τὴν λέμβον, διότι εἶναι μεσημβρία, καὶ ἤρξατο ὁ ἐμβάτης, ὁ οὐριος δι' αὐτοὺς ἄνεμος, ὅστις θὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς Πειραιᾶ.

Ἰδοὺ ἀνεγείρονται καὶ οἱ τρεῖς προσκαλούμενοι ὑπὸ τοῦ ναύτου· ἀλλὰ πρὶν νὰ καταβῶσιν ἔχωσι νὰ ἐκπληρώσωσιν ἔργον τι, φαίνεται, διότι διευθύνονται πρὸς τὸν ναόν· ἕκαστος κατέλαβε στήλην τινὰ, ἐφ' ἧς προσεύχεται ἰσως· ὅχι, ἀσπάζεται ταύτην, τὴν ἀποχαιρετᾷ· ὅχι, ἐχάραξαν τὰ ὀνόματά των... Κατέρχονται ἥδη, ἀλλ' ὥσεί ἐγκατέλιπόν τι ἐκεῖ, στρέφεται ἕκαστος κατὰ σειρὰν καὶ ῥίπτει τελευταῖον βλέμμα, βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τοὺς ἀψύχους λίθους, τοὺς ἀνακαλοῦντας εἰς πάντα τὴν γενεάν ἐκείνην τῶν γιγάντων, τῶν τοιαῦτα διαπραξάντων.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον, ἥτις ἤρατο τὰ ἀπόγεια καὶ διὰ κωπηλασίας ἠνοίχθη πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἶναι δύσθυμοι καὶ οἱ τρεῖς! Διατί;

Σκέπτονται. Τί; Τὴν πατρίδα. Παραβάλλουσι καθ' ἑαυτοὺς τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν ἀρχαίαν. Ἀναλογίζονται τὰ δεινὰ τῶν πατέρων των καὶ τὴν καχεξίαν τὴν κοινωνικὴν, τὴν καλαβοῦσαν σήμερον πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

— Δός μοι τὴν συρτὴν, βαρκάρη! ἀναφωνεῖ ὁ Διονύσιος· θὰ ψαρεύσω· ὅταν δύναμαι ν' ἀπολαύσω ἡδονῆς τινος, δὲν τὴν ἀποφεύγω· θὰ διασκεδάσω!

— Διασκεδάσον, Διονύσιε! ἄλλως τε ἀλείψων δὲν θὰ δύνασαι καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇς, λέγει ὁ Ἀγγελος.

— Ὅχι βεβαίως, θὰ ὁμιλῶ καὶ μετὰ περισσοτέρας εὐχαριστήσεως.

— Λέγε λοιπὸν τί ἄλλο ἐκερδίσσαμεν ἐκ τοῦ ταξιδίου τούτου, ἢ τὴν κακοπάθειαν;

— Ἄ! τὸν ἀνάλητον, τὸν ἀπαθῆ! ... καλὰ σὲ ὠνομάσαμεν ἐλθισμόνησας τὸν θαυμασμόν, ὃν πάντες ἐδεικνύαμεν πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν τέχνην ταύτην τὴν πρωΐαν; Δὲν ἐνθυμῆσαι τί γραφικώτατον πανόραμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν εἶχαμεν; Ἐνθυμήθητι! Πρὸ τῆς Ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου ὁ ἄνωθεν τοῦ Μακρονήσου ὀρίζων ἦτο καταπόρφυρος· διεκρίναμεν καθαρότατα τὰς νήσους Αἴγιναν καὶ Πόρον, τὴν Χερσόνησον τῶν Μεθάνων καὶ τὴν Ὑδραν. Ὁπισθεν δὲ τούτων τὴν Πελοπόννησον, ἥτις περιβάλλουσα τὰς νήσους ταύτας ἐφαίνετο ὡς μήτηρ προστατεύουσα τὰ τέκνα τῆς. Πρὸς ἀνατολὰς ἐβλέπομεν τὴν Κέω καὶ μεσημβρινώτερον ὀλίγον τὴν Κύβην· πλησιέστατα ἡμῶν ἦτο ἡ νῆσος τοῦ Πατρόκλου· ἡ ἐπικρατοῦσα γαλήνη καὶ ἡ παράστασις ἡμῶν ἐνώπιον ναοῦ, σεβασθέντος ὑπὸ τῶν αἰώνων, μᾶς ἐκίνει εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν· ἡ λεία τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια ἦτο ὡς κάτοπτρον μὴ ἀντανακλῶν· ὁ ἥλιος ἔπρεπε ν' ἀνατείλῃ διὰ τῆς ἀποδόσεως τὴν δύναμιν. Πρὸς βορρᾶν ἐφαίνετο ὁ λιμὴν τοῦ Θωρικοῦ· οἱ φαῦροι τοῦ μολύβδου καὶ ὁ λιμὴν τῶν Ἐργαστηρακίων· ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν ἀκρωτηρίου τινος· οὐχ ἦττον ἐκ τοῦ ἀναθρωσκομένου καπνοῦ εἰκάζομεν τὴν θέσιν των. Πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος ἡμῶν διεκρίνετο ὁ γυμνὸς Ὑμηττός. Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον εἶδομεν τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου ἄνωθεν τοῦ Μακρονήσου, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ!

— Ἀλλὰ, ἀδελφε Διονύσιε, δὲν ἐκουράσθης νὰ σὲ διαδεχθῶ ἐγώ; λέγει ὁ Θάνατος.

— Δὲν ὁκνῶ νὰ ἐλέγχω ἐγὼ τοὺς ἀπαθείς, φίλε!

— Ναί, δὲν τὸ διαμφοισθητῶ, ἀλλὰ ... ἐξακολουθῶ ἐγώ. Μόλις ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἀπαθέστατε ἄνερ, ... ἄ! ἐλθισμόνησας, Διονύσιε, νὰ τῷ ὑπενθυμίστῃς πῶν χελιδόνων τοὺς κελαδισμοὺς καὶ τῶν γλάρων καὶ τῶν ἄλλων σπαρακτικῶν ὀρνέων τὰς φωνάς, τὰς διακοπτοῦσας τὴν ἐπικρατοῦσαν σεβασμίαν σιγὴν ... Μόλις λοιπὸν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἀμέσως τὰ ἀντικείμενα ἐγένοντο ἐπίχρυσά ... τὸ θέαμα ἦτο πλῆρες καὶ μα-

γευτικώτατον· μ' ὅλην ὁμῶς τὴν μαγείαν τοῦ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ ἥλιος ἦτο θερμώτατος, καθ' ὃ θέρουσ' ἥλιος, διὸ καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὴν σκιάν στήλης τινὸς ὑπνώσα βαθύτατα, ὅτε σεῖς ἐπωφεληθέντες καὶ πάλιν τοῦ ὕπνου μου, μὲ ἀφήσατε χωρὶς καφφέ, ἀλιτῆριοι! Ἀπασα ἡ μετὰ ταῦτα διαμονὴ ἡμῶν θὰ ἦτο ὀχληροτάτη, ἂν δὲν εὐρίσκομεν τὸ εὐεργετικὸν ἐκεῖνο σπήλαιον, ὅπερ μᾶς ἐπροφύλαξε τοῦ κρύσωνος· ὁ δὲ ἀπὸ τινος ὀπῆς βαθείας τοῦ σπηλαίου ἐξελθὼν καὶ συρίζων ὄφις ἤθελεν ἀποτελέσει τὸ τραγικὸν μέρος τοῦ δράματος, ἂν ἐκ τοῦ τρόμου ὅπωςδῆποτε κινούμενοι ἐπίπτομεν εἰς τὴν πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν ἀφ' ἱκανοῦ ὕψους χαίνουσαν θάλασσαν.

— Φθάνει! φθάνει, Θάνατ' ἐγὼ κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα ὅτι σπουδάζεις καὶ ἤδη βλέπω σε ἀστειευόμενον, ἀπαντᾷ ὁ Διονύσιος σύρων συνάμα καὶ τὴν ὑπὸ τῆς χειρὸς του κρατούμενην συρτὴν μετὰ κόπου! Θὰ ἦναι σιναγρίδα μεγάλη, βοηθήσατέ μοι νὰ τὴν ἀνασύρω.

Ὁ Θάνατος βοηθεῖ καὶ ἡ συρτὴ ἀνασύρεται ἀλλ' ὦ! τοῦ θαύματος· ἡ ἀνασυρομένη σιναγρίδα μετεμορφώθη εἰς σεσηπὸς τι καλάθιον, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ πλανόδιος ἱππότης Δὸν Κιχώτης ὁ Μαγκήσιος. Οἱ γέλωτες ὑπῆρξαν ζῶηροι.

— Ἀμφότεροι, λέγει ὁ Ἀγγελος, παρεστήσατε διὰ χρωμάτων ζωηρῶν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν θαυμασμόν του ἐξέτεινε καὶ πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα λείψανα τοῦ ναοῦ. Πρὸ πάντων εὐχαριστήθη διότι εἶδον αὐτά. Ἐκ δὲ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου οὐδὲν ἄλλα ἐναπέμεινε, ἢ ἡ ἀκαριαία γέννησις τῆς σκιάς τῶν στηλῶν ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου!

— Bravo! Ἀγγελε, φωνάζει ὁ Διονύσιος.

— Πραῖα! προσεπιλέγει ὁ Θάνατος· σὺ ὑπερέβαλες πάντα ποιητὴν προσπαθήσαντα νὰ ἐπιχειρήσῃ περιγραφὴν. Ἡ λεπτή σου αὕτη παρατήρησις εἶναι ἀξία λόγου. Ὁμολογῶ λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι, καὶ σοὶ ἀφαιρῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀπαθοῦς, ὅπερ σοὶ ἐδώκαμεν.

— Μάλιστα, Ἀγγελε, συμφωνῶ καὶ ἐγώ. Ἐν τούτοις ὁ ὀλίγος ἄνεμος· ὁ ὠθήσας αὐτοὺς μέχρι τῶν νήσων τῶν φλεβῶν, ἐνθα εἰς τῶν περιηγητῶν ἡμῶν εἶπεν, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ κτίσῃ πόλιν τινά, εἰς ἣν νὰ δώσῃ καὶ

τὸ ὄνομά του, κοπάζει ἐντελῶς καὶ ἔδεινὰ ἐργασθῇ ἡ κόπη· ὁ ναύτης ἐν τούτοις εἶναι εἰς, ἔπρεπε λοιπὸν καὶ εἰς τῶν ἐπιβατῶν νὰ βοηθήσῃ· αὐθορμήτως δὲ πρῶτος προσφέρειται ὁ Διονύσιος, ὅστις ἐγκαταλιπὼν τέλος τὴν πολυπόθητον εἰς αὐτὸν ἀλιεῖαν, ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον εἰς μάτην ἐργάσθη, καὶ ἐκβαλὼν τὸ ἐνδυμα καὶ τὰ ὑποδήματά του, ἀρχίζει πνευστιῶν νὰ κωπηλατῇ. Ὁ καύσων εἶναι ἀνυπόφορος, τὰ δὲ ρεύματα ὁρμητικὰ καὶ ἐναντία, ὥστε ὀλίγον προχωροῦσιν· ὁ Ἀγγελοῦ κοιμᾶται καὶ ὁ Θάνατος πηδαλιουχεὶ στενάζων, διότι αἰσθάνεται ὅτι πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ κωπηλατήσῃ.

Τέλος τεσσάρων ὥρῶν κωπηλασία, γενομένη διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν τῆς λέμβου, κατορθώνει περὶ τὴν δεκάτην τῆς νυκτὸς ὥραν νὰ τοὺς φέρῃ δύο περίπου μίλια μακρὰν τοῦ λιμενίσκου, ἐνθα οἱ Πειραιεῖς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν δρῶσιζονται λουόμενοι· ἦσαν καὶ οἱ ἐπιβάται ὁμῶς καὶ ὁ ναύτης καταβεβλημένοι.

Μεθ' ἡμισείας ὥρας ἀνάπαυσιν ὁ ἀγὼν τῆς κωπηλασίας ἀρχίζει ἐκ νέου· ἄθλον τοῦ ἀγῶνος εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἐν νυκτὶ ἐπὶ τῆς λέμβου διανυκτερεύσεως· διπλασιάζουσι τοὺς ἀγῶνας καὶ ὁμῶς μόνον τὸ μεσονύκτιον ἀκριδῶς εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς ἐρήμου Τερψιθέας. Τρέχουσι πρὸς τὴν ἀγορὰν, ζητοῦσιν ἅμαξαν, ἀλλὰ δὲνεύρισκεται· ἐδέησεν ὅθεν νὰ ἐξυπνήσωσιν ἅμαξηλάτην τινὰ τοῦ Πειραιῶς, ἐννοεῖται διὰ γενναίας ἀφαιμάξεως τοῦ βαλαντίου των, νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους. Ἰδοὺ εἶναι ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἕκαστος εὐρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ἐν τούτοις νέα θὰ προετοιμασθῇ καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐκδρομὴ εἰς τὸ Σούνιον.

Ὅταν γίνῃ, θὰ σᾶς τὴν διευγηθῶ.

ANEMOS.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

ΤΟΥ GLAUSTAH.

(*Εκ τῶν Reisebilder τοῦ Heine*).

Εὐρὼν λίαν ἐνδιαφέροντα τὸν τρόπον τῆς εἰς τὰ δύο κυριώτερα μεταλλεῖα τοῦ Glaustahl, τὴν Δωροθέαν καὶ τὴν Καρολίαν, καταβάσεως, θὰ ποιήσω ὑμῖν λεπτομερῆ περὶ τούτων ἔκθεσιν.

Εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγας ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης φθάνει ὁ ὁδοιπόρος εἰς δύο μεγάλα ὑπομέλανα οἰκοδομήματα, ὅπου δεξιούνται αὐτὸν πάραυτα οἱ μεταλλευταί· φέρουσι δ' οὗτοι εὐρεῖς χιτῶνας βαθύχρους, συνήθως μελανογλαύκους, ἐξήκοντας μέχρι τῶν μηρῶν, περισκελίδας τοῦ αὐτοῦ χρώματος, περιζώμα βύρσινον καὶ πιλίδια ἐκ χλωροῦ πιλίσματος, ὅλως ἀπάρυφα, ὅμοια δὲ πρὸς κῶνον κολοβόν. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὰ μεταλλεῖα περιβάλλεται στολὴν ὁμοίαν πλὴν τοῦ περιζώματος, καὶ εἰς τῶν ἀνωτέρων μεταλλευτῶν, ἀνάψας τὸν ὑπόγειον αὐτοῦ λύχνον, ὁδηγεῖ ὑμᾶς εἰς σκοτεινὴν ὀπὴν παρεμφερῇ πρὸς σωλῆνα καπνοδόχης, ἐν ᾗ καταβαίνων πρῶτος ἕως τοῦ στήθους δίδει ὑμῖν ὁδηγίας ἵνα ἴστασθε σταθερῶς ἐπὶ τῶν κλιμάκων καὶ καλεῖ ὑμᾶς ἵνα ἀκολουθήσητε αὐτὸν ἀποβαλόντες πᾶσαν ἀνησυχίαν. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶνε ἀκίνδυνον· ἀλλ' ἐν πρώτοις δὲν πιστεύει τοῦτο ὁ ὅλως τὰ τῶν μεταλλείων ἀγνοῶν. Καταλαμβάνει ἤδη τὸν ἄνθρωπον ὅλως ἄλλοιον συναίσθημα, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἐκδυόμενος περιβάλλεται αἰονεὶ ἀπαισίαν τινὰ στολὴν ἐνόχου. Καὶ ἤδη ὀφείλετε νὰ βздίσσητε τετραποδῆτι καὶ ἡ ὀπὴ εἶνε λίαν σκοτεινὴ καὶ Θεὸς εἰξεύρει πόσον μῆκος ἔχει ἡ κλίμαξ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺν χρόνον γίνε-ται ὁπλον, ὅτι ἡ κλίμαξ αὕτη δὲν εἶνε ἡ μόνη ἀγούσα εἰς τὴν μέλαιναν αἰωνιότητα, ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλαὶ πεντεκαδεκάβαθμοι μέχρις εἰκοσαβάθμων, ὧν ἕκαστη φέρει εἰς μικρὰν σανίδα, ἐφ' ἧς δύναται ὁ κατερχόμενος νὰ ἐπίσχη τὴν κάθοδον καὶ ἐνθα ἀνοίγεται νέα ὀπὴ διὰ νέαν κλίμακα. Ἐρ-